

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2414/2024
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Весне Станковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Секулић адвокат из ..., против тужене Основне школе „Петефи Шандор“ из Бечеја, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 680/24 од 08.05.2024. године, у седници већа одржаној 06.02.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 680/24 од 08.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 680/24 од 08.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 59/2022 од 12.03.2024. године, у првом ставу изреке одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој за период од 25.05.2019. године до 25.05.2022. године исплати: на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 129.010,52 динара са законском затезном каматом од 08.02.2023. године до исплате и 26.739,79 динара на име обрачунате законске затезне камате до 07.02.2023. године, а на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 93.305,45 динара са законском затезном каматом од 08.02.2023. године до исплате и 19.573,03 динара на име обрачунате законске затезне камате до 07.02.2023. године, као и да јој накнади трошкове парничног поступка. У другом ставу изреке одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој за период од 25.05.2019. године до 25.05.2022. године исплати: на име разлике од обрачунате и исплаћене до припадајуће минималне зараде 220.069,32 динара са законском затезном каматом од 08.02.2023. године до исплате и 45.519,05 динара на име обрачунате законске камате до 07.02.2023. године, као и да јој тужена накнади трошкове парничног поступка. У трећем ставу изреке обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 680/24 од 08.05.2024. године у првом ставу изреке, делимично је усвојена жалба тужиље и одлука о трошковима парничног поступка садржана у првостепеној пресуди преиначена тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У другом ставу изреке је жалба тужиље у преосталом делу одбијена и првостепена пресуда потврђена. У трећем ставу изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиље у овом спору није дозвољена.

Поднетом тужбом тражена је исплата накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од од 25.05.2019. године до 25.05.2022. године, када је тужилци исплаћивана плата у висини минималне зараде. О тужбеном захтеву у овом спору одлучено је применом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, којим је прописано да коефицијент плате запосленог садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као посебног закона који искључује примену одредбе члана 118. Закона о раду. На односу ових закона заснован је и закључак о накнади трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у јавним службама који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године у вршењу надлежности из члана 31. раније важећег Закона о уређењу судова. Побијана другостепена пресуда не одступа од правног става израженог у наведеном закључку, због чега не постоји потреба да се о тужилиној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе или ради новог тумачења права.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овом спору поднета је 25.05.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи од 268.628,79 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић